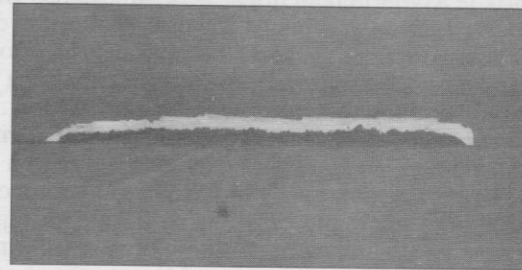

Цветанка Еленкова

ПОКРЕТ БРОЈ СЕДАМ

Са прстом на устима, кад не желиш неког да пробудиш или кад улази учитељ. Ставља прст на уста кад жели да смири одељење. Или просто речено – наређује ти да умукнеш. Мене више интересује померање, удаљавање од устију. Кад си већ постигао тишину. Неки једноставно спуштају руку, други је пружају напред, траже нешто, а трећи прст дуго времена задржавају у том положају. Са једном пуноћом у прстима, умором на неправедан покрет. Тако су их нацртали византијски иконописци на првим иконама. Свеце.

Предраг Нешковић, XI меморијал, 1980.

РАНЕ ОД СЛОБОДЕ

Неки купују поводац за пса од оних кожних, одређене дужине. Други више воле аутоматске, на патент. Дајеш му да трчи по вољи, а кад решиш, привлачиш га себи. Ја сам га пуштала на слободу. Откако је побегао, већ два–три пута, и вратио се сав у ранама, пуштам га на слободу, али само у двориште. Пас лаје на веверице, увече на месец. А кад сложимо дрва за огрев поред ограде, пење се на њих и прескаче ограду. И опет се враћа у ранама. Тад сам решила да га држим на ланцу. Да ми пса не би рањавали.

МАЗОХИСТИ

Од малена трпимо бол. С искључењем рађања можда, јер мајке то чине уместо нас. Зато су тако јаки порођајни болови. Док потамни љуспа ораховог плода, док не очврсне, док не испадне ван зеленог омота. Док не престане да нам боји прсте. Док не изветри горки укус. Док не прођу многи месеци, годишња доба и неко не изломи орах. Који је испао још из торбе мог деде. Унутра је шупаљ – са смежураним плодом. Од метар и шездесет свео се на неких шездесет. Зато смо мазохисти. Ми, унутра.

ШЕЗДЕСЕТЕ

Навијаш мали ауто кључем и пушташ га на тепих. На ивицама *убрзава*, као што се слива сакупљена вода пре него нестане. Капима, не као код сталактита, где се векови сакупљају у једној тачки, већ као аутоматска справа, која мери пулс празног хода. Као неравномерни кораци проходалог детета које се упутило ка мајци. Радује се малом ауту у тапше ручицама – једном, двапут, трипут. Мали ауто *убрзава*, још силније кад наиђе на препреку празним ходом. „После 60–те – говорила ми је мајка, – време лети“.

Прекао са бугарског Велимир Косићов

Цветанка Еленкова, рођена је 1968. у Софији. Једна од оснивача првог приватног књижевног часописа 90–тих „Ах, Марија“. Главни уредник културног двомесечника „Европа 2001“ и уредник грчког часописа за књижевност „Хелиос“. Аутор три књиге поезије: „Кладийе се на легиона“ (1995); „Амфиолис на деветије иџија“ (1999.) и „Седмијат жесит“ 2005. Преводи са грчког и енглеског. Члан је Међународног савета писаца и преводилаца са острва Родос из Грчке.